

GEBED

God, barmhartige Vader, Gij hebt uw dienaar bisschop Alvaro de genade verleend om een voorbeeldige herder te zijn in dienst van de Kerk en een trouwe zoon en opvolger van de heilige Jozefmaria, stichter van het Opus Dei. Geef dat ook ik trouw beantwoord aan de eisen van mijn roeping als christen en dat ik van alle ogenblikken en omstandigheden van mijn leven gebruik weet te maken om U te beminnen en het Koninkrijk van Jezus Christus te dienen. Gewaardig U uw dienaar Alvaro te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Eer aan de Vader.

In overeenstemming met de decreten van paus Urbanus VIII verklaren wij dat dit gebed niet beoogt vooruit te lopen op de uitspraak van het kerkelijk gezag. Het gebed is ook niet bestemd voor gebruik tijdens openbare erediensten.

Imprimatur : Mgr. Javier Echevarría, prelaat van het Opus Dei

Dit Informatiebulletin wordt gratis verspreid.
Wie aan de verspreiding ervan zou willen bijdragen,
kan een gift overmaken op:

Postbankrekening 37 40 023 ten name van Hulpfonds Bureau
heiligverklaringen - Opus Dei, Amsterdam voor Nederland.

Bankrekening 438-8079001-82 of BE25 4388 0790 0182
(KRED BE BB) ten name van Informatiebulletin,
Floridalaan 112, 1180 Brussel voor België.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen opgeven van mensen die het ook op prijs stellen dit Informatiebulletin te ontvangen:

Prelatuur van het Opus Dei in Nederland

Informatiebulletin Alvaro del Portillo
Jan Luijkenstraat 52
1071 CS Amsterdam
info@opusdei.nl
ISSN: 1567-5556

Prelatuur van het Opus Dei in België

Bureau voor Heiligverklaringsprocessen
Floridalaan 112
1180 Brussel
info@opusdei.be
Ver. Uitg. E.H. Pierre François

Grafische vormgeving: MCM S.r.l. - Florence.
Maquette : Daniele Rettori

Álvaro del Portillo

Een hechte band met de zalige Johannes Paulus II
Gunsten
Monkolé

Informatiebulletin
Najaar 2011

3 VAN DE REDACTIE

4 EEN HECHTE BAND MET DE ZALIGE JOHAN- NES PAULUS II

6 GUNSTEN VAN DON ÁLVARO

8 MONKOLE: VOOR HET LEVEN!

Mgr. Álvaro del Portillo werd geboren op 11 maart 1914 in Madrid. Hij promoveerde als civiel ingenieur en later promoveerde hij ook in filosofie en letteren (historische richting) en in canoniek recht. In 1935 werd hij lid van het Opus Dei. Op 25 juni 1944 werd hij priester gewijd en in 1946 verhuisde hij naar Rome als naaste medewerker van de heilige Jozefmaria Escrivá, de stichter van het Opus Dei. Zijn dienst aan de Kerk bleek ook uit de toewijding waarmee hij de taken vervulde die de Heilige Stoel hem toevertrouwde, in het bijzonder door zijn actieve deelname aan het werk van het Tweede Vaticaans Concilie. In 1975 werd hij, na het overlijden van de heilige Jozefmaria, gekozen tot zijn opvolger in het bestuur van het Opus Dei. Op 6 januari 1991 wijdde de paus hem bisschop. Zijn pastorale arbeid kenmerkte zich door trouw aan de geest van de stichter en ijver om de apostolische werkzaamheden van de prelatuur uit te breiden, en zodoende de roeping tot heiligheid in het gewone leven te verspreiden. In de vroege morgen van 23 maart 1994, enkele uren na zijn thuiskomst van een pelgrimsreis naar het Heilig Land, riep de Heer hem tot zich. Nog dezelfde dag kwam paus Johannes Paulus II bidden bij zijn stoffelijk overschot. Thans rust het in de crypte van de prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede in Rome.

VAN DE REDACTIE

Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!
Allen met Petrus naar Jezus door Maria!
Don Álvaro heeft dit schietgebedje vaak herhaald. Hiermee vatte de heilige Jozefmaria het doel van het Opus Dei wel eens samen: de mensen naar Jezus Christus leiden, door de machtige voorpraak van Maria, verenigd met de paus, het zichtbare hoofd van de Kerk. Net zoals er "één God is en één middelaar tussen God en de mensen, de mens Jezus Christus" (1 Tim. 2,5) komt alle heil via de Kerk die het Lichaam van Christus is, van wie de paus van Rome de plaatsbekleder op aarde. Hij is "de herder van alle gelovigen, gezonden om het gemeenschappelijk welzijn van de gehele Kerk en het welzijn van alle afzonderlijke kerken te behartigen" (Tweede Vaticaans Concilie, Decr. *Christus Dominus*, n. 2). Daarom hebben de christenen sinds de vroegste tijden gezegd: *ubi Petrus, ibi Ecclesia, ibi salus*. Waar Petrus is, daar is de Kerk, daar is het heil.

De dag na de zaligverklaring van de stichter van het Opus Dei (1992)

Mgr. Del Portillo herinnerde er graag aan dat "de affectieve en effectieve verbondenheid met de paus een essentiële voorwaarde is voor het leven en voor de apostolische kracht binnen de Kerk. De Heer heeft dat duidelijk gezegd: *Een rank die niet aan de wijnstok blijft, kan uit zichzelf geen vrucht dragen. Zo kunnen jullie geen vrucht dragen als jullie niet in mij blijven* (Joh. 15,4). En om in Christus te blijven is de vereniging met zijn plaatsbekleder op aarde, de paus van Rome, een vereiste."

Don Álvaro heeft vele christenen geholpen de eenheid met de Heilige Vader te beleven door zelf voorbeeld te zijn van liefde voor de paus. Deze liefde heeft hem ertoe gebracht zich volledig in te zetten om het Rijk van God te verspreiden - *Regnare Christum volumus!* Wij willen dat Christus regeert! luidde zijn bisschoppelijk devies. Hij benadrukte vaak: "wij moeten heel rooms zijn, uit liefde voor de opvolger van Petrus, liefde die tot uiting komt in gebed en versterving voor zijn persoon en zijn intenties, in onze trouw aan zijn onderricht en onze gehoorzaamheid aan zijn aanwijzingen."

EN HECHTE BAND MET DE ZALIGE JOHANNES PAULUS II

Een opvallende eigenschap van don Álvaro was zijn grote liefde voor de paus

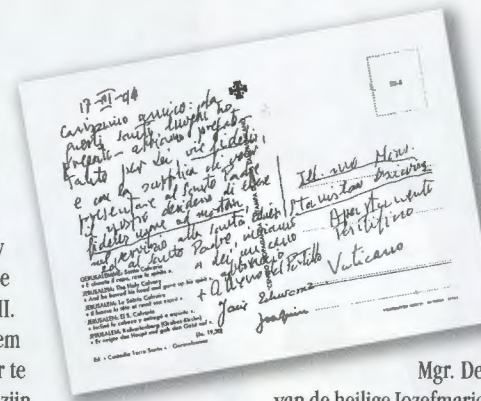
“Christus. Maria. De paus. Is het niet zo dat we hiermee in drie woorden de liefdes die heel het katholieke geloof omvatten hebben aangegeven?” Deze woorden van de heilige Jozefmaria hebben Mgr. Álvaro del Portillo diepgaand beïnvloed vanaf het moment dat hij het Opus Dei leerde kennen. Zijn liefde en trouw jegens de paus van Rome – wie er ook op de Stoel van Petrus zat – waren kenmerkend voor zijn ijver om God gedurende zijn hele leven te dienen. Zijn affectieve en effectieve verbondenheid met de paus uitte zich op vele manieren: hij bad diverse

malen per dag voor diens persoon en intenties, met name tijdens de Heilige Mis; in gesprekken en brieven vroeg hij de gelovigen van het Opus Dei en vele anderen dikwijls te bidden en verstervingen op te dragen voor de plaatsbekleder van Christus; en hij nam het onderricht van de paus in zich op met het oprechte verlangen deze te verspreiden. Zijn eerbied voor de “gemeenschappelijke Vader van alle christenen” zoals hij graag en vaak zei, bleek ook uit eenvoudige attenties die voortkwamen uit een sterk gevoel van verwantschap met de Heilige Vader.

Een voorbeeld is de ansichtkaart die hij op 17 maart 1994, zes dagen voor zijn overlijden, vanuit Jeruzalem schreef aan Mgr. Stanislaw Dziwisz, secretaris van de zalige Johannes Paulus II. Op die kaart vroeg hij hem aan de paus zijn wens over te brengen “trouw te mogen zijn tot in de dood, in dienst van de Heilige Kerk en de Heilige Vader”.

Gedurende het Tweede Vaticaans Concilie werd don Álvaro door Mgr. Deskur, een wederzijdse vriend, voorgesteld aan Mgr. Wojtyła. Het is niet bekend of ze elkaar nogmaals ontmoet hebben vóór 5 november 1977, toen de aartsbisschop van Krakau de centrale zetel van het Opus Dei bezocht en bad bij het graf van de heilige Jozefmaria. Mgr. Del Portillo was onder de indruk van zijn spirituele en menselijke kwaliteiten. Op 16 augustus 1978 bezocht kardinaal Wojtyła Villa Tevere opnieuw op zijn uitnodiging. Daags na de verkiezing van Johannes Paulus II – 17 oktober 1978 – ging Mgr. Del Portillo naar het Gemelli Ziekenhuis om Mgr. Deskur op te zoeken, die een beroerte had gehad. Toen hij weer weg wilde gaan werd hem gezegd dat de paus op het punt stond te arriveren en dat hij op de afdeling moest wachten tot de Heilige Vader het gebouw verlaten had. Toen Johannes Paulus II de kamer van de zieke uitliep zag hij don Álvaro en wendde zich tot hem om hem te omhelzen. Don Álvaro nam deze uiting van affectie met vreugde in ontvangst.

Op 19 oktober besloot hij als dank voor deze blijk van genegenheid iets terug te doen en ging op bedevaart naar het Mariaheilgdom Mentorella, om te bidden voor Johannes Paulus II, die daar dikwijls kwam. Van daaruit stuurde hij de paus een ansichtkaart, en de volgende dag een brief om hem te vertellen dat hij – Don Álvaro – kon rekenen op de duizenden Missen die gelovigen van het Opus Dei dagelijks opdragen voor de intenties van degene die aan het hoofd staat van het Opus Dei, die hij op zijn beurt richt op de

plaatsbekleder van Christus. Als reactie nodigde Johannes Paulus II hem uit op een privéaudiëntie. Het was een warm en vriendschappelijk gesprek, en er zouden nog vele volgen.

Een van de taken van

Mgr. Del Portillo als eerste opvolger van de heilige Jozefmaria was ervoor te zorgen dat het Opus Dei de definitieve kerkelijke structuur zou krijgen zoals de stichter die gewenst en voorbereid had.

- Ansichtkaart, vanuit Jeruzalem gestuurd aan de secretaris van de zalige Johannes Paulus II
- Eerste audiëntie bij paus Johannes Paulus II (1978)

Op 28 november 1982 richtte paus Johannes Paulus II, middels de apostolische constitutie *Ut Sit*, het Opus Dei als personele prelatuur op en benoemde Mgr. Álvaro del Portillo tot prelaat. Op 6 januari 1991 werd hij in de Sint Pietersbasiliek door de paus tot bisschop gewijd. Deze bisschopswijding was niet alleen een blijk van erkenning jegens hem als persoon, maar ook geheel in overeenstemming met de bijzondere taak van de prelaat van het Opus Dei binnen de Kerk.

De zaligverklaring van de heilige Jozefmaria was een andere belangrijke gebeurtenis in het leven van Mgr. Álvaro del Portillo. Met diepe dankbaarheid jegens God luisterde hij op 17 mei 1992 naar Johannes Paulus II die de zaligverklaringsformule uitsprak. De volgende dag hield hij met toestemming van de paus een dankzeggingsmis op hetzelfde Sint Pieterplein, bijgewoond door honderd duizenden gelovigen. Na

afloop van de ceremonie mocht hij, zichtbaar geëmotioneerd, de paus feliciteren die juist die dag zijn 72e verjaardag vierde, en hem bedanken voor zijn blijk van waardering jegens de nieuwe zalige en het Opus Dei.

Een andere reden voor zijn dankbaarheid was de vaderlijke zorg waarmee Johannes Paulus II ieder jaar in de Goede Week de deelnemers aan het internationale studentencongres UNIV ontving. Er heerste een ontspannen sfeer tijdens de bijeenkomsten op de Vaticaanse binnenplaats *Cortile di San Damaso* of in de aula *Paulus VI*, waarbij de paus genoot van een moment rust en studenten uit de vijf werelddelen aandachtig naar de boodschap van de plaatsbekleder van Christus luisterden.

Mgr. Del Portillo heeft de pastorale initiatieven van de zalige Johannes Paulus II altijd kordaat ondersteund. Zo bracht hij aan de deelnemers aan vor-

mingsactiviteiten van het Opus Dei in Rome de wens van de paus over dat ze naar de Sint Pieter zouden gaan om de bisschopswijding van diens opvolger in het bisdom Krakau bij te wonen. Ook heeft hij gestimuleerd dat veel studenten uitgenodigd werden bij de H. Missen die de paus ieder jaar voor hen opdroeg, en dat vele priesters van de prelatuur tijdens deze plechtigheden biecht hoorden. Tevens heeft hij ervoor gezorgd dat de paus tijdens zijn reizen over de wereld een zeer warm onthaal kreeg van de gelovigen, en werd hij tot spreekbuis van pauselijke initiatieven voor de vrede, de oecumene, etc.

Ter vervulling van een wens van de heilige Jozefmaria heeft Mgr. Álvaro del Portillo de aanzet gegeven tot de stichting van het Romeins Academisch Centrum van het Heilig Kruis, thans de Pauselijke Universiteit van het Heilig Kruis. Hij heeft Kardinaal Caffarra gesteund bij de start van het Instituut Johannes Paulus II voor huwelijk en gezin en bij het verdedigen van de leer van de Encycliek *Humanae Vitae* (Over het menselijk leven) van Paulus VI, omdat hij zag dat dit wensen van de paus waren.

Deze gelijkgestemdheid was niet alleen het gevolg van zijn verwantschap met de zalige Johannes Paulus II als mens, maar kwam ook voort uit zijn diepe geloofsovertuiging dat de Heilige Vader de plaatsbekleder van Christus op aarde is. Daarom bereidde hij al zijn ontmoetingen met de paus met veel gebed voor, en was hij ontroerd tijdens de audiënties of als de paus blijk gaf van zijn waardering voor hem. Met dezelfde bezieling verlangde hij ernaar de pauselijke zegen te ontvangen en vroeg hij hier dikwijls om alvorens een apostolische reis aan te vangen, zodat hij deze kon overbrengen op de mensen die hij zou ontmoeten.

In de vroege ochtend van 23 maart gaf Don Álvaro zijn ziel terug aan God. Enkele uren eerder was hij teruggekomen uit Rome na een bedevaart naar het Heilige Land. Om half zeven 's ochtends belde Mgr. Echevarría, in die tijd vicaris-generaal van het Opus Dei, Mgr. Dziwisz en vroeg hem de paus op de hoogte te brengen van de dood van Mgr. Del Portillo. Onmiddellijk liet de paus weten dat hij de Mis die hij

van plan was te vieren, zou opdragen voor de zielenrust van de prelaat van het Opus Dei.

Diezelfde middag ging de paus naar de rouwkapel, waar Don Álvaro opgebaard lag en bad daar intens. Men stelde hem voor een gebed voor de overledene te bidden, maar hij wilde liever het *Salve Regina* aanheffen, gevolgd door drie Gloria's en de aanroepingen *Requiem aeternam dona ei, Domine* en *Requiescat in pace*. Hij besprenkelde het lichaam van don Álvaro met wijwater en knielde opnieuw om te bidden. Voordat hij wegging zegend de paus de aanwezige gelovigen.

Mgr. Echevarría dankte hem in naam van het Opus Dei voor deze blijk van grote waardering. De zalige Johannes Paulus II antwoordde in het Italiaans dat hij dit als zijn plicht zag. *Si doveva, si doveva*, luiden zijn woorden.

• Bezoek van de Heilige Vader aan het ELIS-centrum in Rome (1984).

GUNSTEN VAN DON ÁLVARO

Twee kloppende hartjes

Mijn man en ik zijn bijna zes jaar getrouwd. Wij trouwden jong: hij was 23 en ik 25. We wilden niets liever dan een gezin stichten. Vanaf het begin wilden wij de kinderen aanvaarden die de Heer ons zou zenden. Er ging een jaar voorbij.

Er ging nog een jaar voorbij. En de kinderen kwamen maar niet. Wij begonnen te denken dat er misschien iets mis was. We lieten ons me-

disch onderzoeken, maar alles was in orde. We wisten niet meer tot wie we ons moesten wenden, tot welke heilige we moesten bidden. We bezochten veel Mariaheiligdommen. We vroegen steeds om hetzelfde: "Geef ons een kind, laat ons toch een kind krijgen, alstublieft!"

Na zoveel bidden om een kind begon ons geloof te wankelen. Daarom vroeg ik de Heer iedere dag tijdens de H. Mis om meer geloof, en Hij gaf me dit. Met het bidprentje van don Álvaro in mijn hand besloot ik een novene te bidden. Ik wist dat God wilde dat mijn man en ik eensge-

zind waren en vroeg mijn man met mij mee te bidden. Samen hebben wij een novene voor don Álvaro gebeden, vol geloof en vertrouwen. Toen het moment daar was deed ik een zwangerschapstest, en de uitslag was negatief. Twee dagen later, zonder dat ik wist dat het 23 maart was, de dag waarop don Álvaro voor altijd naar de Heer gegaan was, (...) gaf de test een positief resultaat! We konden het nauwelijks geloven. Aanvankelijk dachten we dat er iets niet klopte. Na een paar dagen gingen we naar de dokter en zagen we met onze eigen ogen dat de hemel ons een dubbel geschenk gezonden had: er waren twee kloppende hartjes. Wij zouden een tweeling krijgen!

C.M.R. (Spanje)

In de sneeuwstorm

Mijn ouders bidden iedere dag voor mij en mijn gezin. Zij hebben 7 kinderen, 32 kleinkinderen en 7 achterkleinkinderen. (...) Van een oude vriend kregen ze een bidprentje (van don Álvaro) en de dag dat zij het gebed daarop begonnen te bidden gebeurde er een wonder. Ze hadden gevraagd om het financieel welzijn van mijn gezin, maar het wonder was van een andere aard. Ik heb twee kleine kinderen. De oudste is nu 9 jaar, maar was toen 4.

Hij was ziek en had heel hoge koorts. Ik besloot hem naar onze kinderarts te brengen, die op 20 minuten rijden woont. Buiten loeide een zware sneeuwstorm.

We reden op een autoweg en halverwege kreeg mijn zoon, die achterin in zijn stoeltje zat, een epileptische aanval. Ik had nog nooit een koortsaanval gezien en er ook nog nooit over gehoord, en ik begreep niet wat er gebeurde.

Hij zat maar te gillen en had stuip trekkingen. Ik begon te schreeuwen en probeerde bij hem te komen. Uit beide richtingen kwamen auto's en ik realiseerde me dat ik niet oplette waar ik reed; ik probeerde alleen maar mijn zoon te bereiken. Hij raakte bewusteloos en ik dacht dat

hij dood was. Ik pakte mijn mobiel, waarvan ik wist dat de accu leeg was, en belde toch het alarmnummer 911. Ik hield het bijna niet uit toen ik 20 minuten lang met 911 aan de lijn zat. De meeste telefoons hebben een accureserve voor noodoproepen, maar ik had niet gedacht dat die zo lang mee zou gaan.

Mijn herinnering is een beetje vaag, maar ik weet dat, ofschoon er auto's om ons heen waren, wij tegen niemand opgebotst zijn en dat ook niemand tegen ons aanreed. Ook raakte ik niet in een slip of iets van dien aard. Ik slaagde erin de plek te bereiken waar de ambulance ons met zekerheid zou kunnen bereiken.

Koortsaanvallen zijn niet ernstig, maar dat wist ik toen niet. Ik denk dat het don Álvaro was die mij geholpen heeft zonder ongelukken mijn bestemming te bereiken. Met mijn zoon ging het weer goed en dezelfde dag gingen we terug naar huis..

P.T.G. (Verenigde Staten)

M ONKOLE: VOOR HET LEVEN!

Een door don Álvaro gestimuleerd medisch initiatief groeit en ontwikkelt zich in de Congolese hoofdstad.

In de laatste dertig jaar van de vorige eeuw was de heuvel Mont-Ngafula, in de Congolese hoofdstad Kinshasa, een stedelijke gebied waar grote armoede heerste, maar er woonden wel veel jonge gezinnen die hard wilden werken. De behoefte aan gezondheidszorg was evident en een groep artsen besloot de uitdaging van de oprichting van het Monkole-Ziekenhuis aan te gaan. "Monkole" is in het Lingala de naam van een van de mooiste bomen van het Equatoriaal-Afrikaanse oerwoud: in de loop van het jaar verkleuren de bladeren, via een intens smaragd-groen, van rood naar geel. Don Álvaro moedigde

tijdens zijn verblijf in 1989 in Kinshasa de pioniers aan in hun geestdrift en hoewel hij fysiek niet naar het terrein kon gaan waar men aan het bouwen was, verzekerde hij hen er bij diverse gelegenheden van dat hij bad voor de toekomstige polikliniek. In de daarop volgende jaren bleef hij door zijn gebed de ontwikkeling van Monkole stimuleren en ondersteunen. In april 1991 ging het ziekenhuis van start. Thans heeft het Medisch Centrum Monkole zich gespecialiseerd op drie terreinen die van essentieel belang zijn in Congo: verloskunde, pediatrie en infectieziekten.

Tevens is het een nationaal referentiepoint op het gebied van hygiëne, intensive care voor kinderen, bio-ethiek en permanente scholing voor de artsen. Vergeleken met het totale patiëntenaantal is het percentage patiënten met schaarse financiële middelen zeer hoog. In juli 1997 had Monkole al 25 bedden en begon men met operaties. In 2005 ging het project "Lutte contre le Sida (Strijd tegen Aids) van start, in 2006 gevolgd door *Dépistage néonatal de la Drépanocytose* (screening bij pasgeboren baby's op Sikkcelanemie) en in 2009 werd de *Soins de Santé Primaire*, de eerstelijnsgezondheidszorg, ingevoerd. Op 1 mei 2009 werd het *Centre Chirurgical et Consultations* ingewijd. Thans beschikt het ziekenhuis over een keuken, een wasserij, sterilisatiefaciliteiten, een apotheek, een bloedbank, een operatiekamer, een afdeling radiologie en een intensive care voor kinderen. Kinshasa heeft zo'n tien miljoen inwoners en in de sloppenwijken heerst een ernstig gebrek aan gezondheidszorg. Monkole heeft vestigingen opgericht in drie van deze zones, waar ambulante medische zorg wordt geboden en alfabetiseringscursussen en andere scholingsinitiatieven worden ontwikkeld. Men schat dat Monkole, naast de meer dan 140.000 inwoners van Mont-Ngafula, meer dan een half miljoen mensen bereikt. Het opleidingsinstituut voor verpleegkundigen ISSI (*Institut Supérieur en Sciences Infirmières*) is aangesloten bij het Medisch Centrum Monkole en in januari 1998 erkend door het Congolese ministerie van Onderwijs. De opleiding duurt drie jaar en levert verpleegsters af met een beroepsopleiding op Europees niveau. In 1995 zijn de artsen uit Monkole begonnen met het geven van postuniversitaire opleidingen aan jongere collega's. Als gevolg hiervan is het centrum voor bijscholing van artsen "CEFA" (*Centre de Formation et d'Appui Sanitaire*) opgericht, dat postuniversitair onderwijs biedt en sinds 2000 een eigen zetel en rechtspersoonlijkheid heeft. In 2007 is begonnen met de bouw van het *Centre Hospitalier Mere et Enfant* dat over 150 bedden zal beschikken. Dankzij de inzet van zoveel Congolezen en de hulp van vrijwilligersorganisaties zal het Monkole-netwerk zijn diensten aan de Congolese samenleving kunnen vermenigvuldigen.

